

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

27 MAART 1995

ONTWERP VAN DECREET

**tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling
in het Vlaamse Gewest**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid
uitgebracht door de heer E. Schuermans**

Samenstelling van de commissie

Voorzitter : de heer J. Laverge.

Vaste leden : de heren H. Candries, P. Deprez, J. Lenssens, E. Schuermans en J. Weyts ;

de heren F. Dielens, C. Lisabeth, J. Sleenckx en G. Vermassen ;

de heren L. Bril en J. Laverge en mevrouw L. Nelis-Van Liedekerke ;

de heer F. Wymeersch ;

de heer H. Olaerts ;

de heer A. De Boeck.

Plaatsvervangers :

de heren S. De Clerck, J. De Roo, J. Dupré en J. Taylor en mevrouw R. Van Cleuvenbergen ;

de heer M. Bourgois, mevrouw M. De Meyer en de heren P. Hostekint en J. Leclercq ;

de heren J. Buchmann, D. Van Mechelen en F. Vergote ;

de heer W. Peeters ;

de heer M. Capoen ;

de heer L. Barbé.

Zie :

700(1994-1995)

-Nr. 1 : Ontwerp van decreet

-Nr. 2 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid heeft op haar vergadering van 10 maart 1995 het hoger vermeld ontwerp van decreet besproken en keurde het op 23 maart 1995 goed.

Conform artikel 18, punt 2 van het Reglement wordt het voorstel van decreet van de heer E. Schuermans c.s. houdende bepalingen inzake arbeidsbemiddeling door arbeidsbemiddelingsbureaus opgericht naar privaatrecht (Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 1) in samenhang met het ontwerp van decreet besproken. Hierover ontspint zich in de commissie een ruim proceduredebat.

1. Proceduredebat

De verslaggever doet opmerken dat dit ontwerp in ruime mate schatplichtig is aan het voorbereidende werk dat is gebeurd naar aanleiding van zijn voorstel van decreet. Er zijn trouwens, na de aanpassing van het voorontwerp aan de opmerkingen van de Raad van State, nauwelijks verschillen tussen het ontwerp van decreet en het voorstel van decreet. Hij meent dat het in de gegeven omstandigheden niet meer dan billijk zou zijn de behandeling van het voorstel van decreet verder te zetten.

De minister drukt zijn waardering uit voor het gepresteerde werk en de verdiensten van de **verslaggever/indiener** van het voorstel van decreet. Conform het reglement heeft echter het ontwerp voorrang en wordt een voorstel van decreet er samen mee behandeld. Het ontwerp van decreet heeft bovendien een zeer ruim politiek draagvlak en heeft, in tegenstelling tot het voorstel van decreet, de toetsing van de Raad van State doorstaan, aldus nog de minister.

De verslaggever/indiener van het voorstel repliceert dat voorstellen van decreet niet aan het advies van de Raad van State dienen te worden onderworpen alvorens te worden ingediend of alvorens in behandeling te worden genomen.

Bovendien handelt het advies van de Raad van State over het ontwerp van decreet impliciet ook over zijn voorstel van decreet.

Verschillende leden dringen aan op een juridisch kader voor de arbeidsbemiddeling tegen betaling. Uit de hoorzittingen blijkt dat er behoefte is aan een bijkomend instrumentarium dat de „openbare” arbeidsbemiddeling van de VDAB versterkt.

Aangezien de legislatuur naar zijn einde loopt en de tijd dringt, beslist de Commissie de bespreking van het ontwerp aan te vatten, echter niet zonder de verdienste van de verslaggever als motor bij dit debat te beklemtonen.

2. Algemene bespreking

In zijn inleiding stipt de minister aan dat over de problematiek van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest, reeds uitvoerig van gedachten is gewisseld in deze Commissie tijdens de algemene bespreking van het voorstel van decreet van de heer E. Schuermans c.s. houdende bepalingen inzake arbeidsbemiddeling door arbeidsbemiddelingsbureaus opgericht naar privaatrecht (Stuk 367 (1992-1993) -

Nr. 1) op 13 januari 1994 en 20 april 1994. Deze bespreking is hierna opgenomen.

De indiener licht vervolgens zijn voorstel van decreet als volgt toe.

Het voorstel van decreet voorziet in de mogelijkheid om buiten de VDAB om, de arbeidsbemiddeling toe te vertrouwen aan privé-arbeidsbemiddelingsbureaus. Spreker wijst erop dat dit voorstel van decreet **kadert** binnen een aantal recente evoluties in de internationale en Europese legistische context.

De arbeidsbemiddeling was tot dusver een overheidsopdracht, dit ingevolge de ratificatie van België van het IAO-verdrag nr. 96 van 1 juli 1949, waarin uitdrukkelijk werd voorzien in de geleidelijke afschaffing van bureaus voor arbeidsbemiddeling „welke voor hun bemiddeling betaling vragen en gedreven worden met winstoogmerk”. Parallel met deze afschaffing werd aan de overheid een monopoliepositie inzake arbeidsbemiddeling toegekend.

Thans dienen, gelet op de evoluties binnen de socio-economische context van de arbeidsmarkt en het internationaal en Europees wetgevend kader, bepaalde deelaspecten van het IAO-verdrag nr. 96 opnieuw onderhandeld. Spreker stelt vast dat in de ons omringende landen, onder meer in Duitsland, de monopoliepositie van de overheid inzake arbeidsbemiddeling verder afbrokkelt. Uit de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, blijkt ook dat het bemiddelingsmonopolie van het Duitse federale arbeidsbureau inzake het verbod van bemiddeling voor kaderleden door consultants, strijdig wordt geacht met het Europese mededingingsrecht. Daarenboven doet de overheid in België zelf reeds een beroep op het privé-initiatief en is de privé-sector vandaag overigens volkomen legaal actief op een aantal domeinen waar ook de VDAB diensten verleent.

Voor bepaalde activiteiten op de arbeidsmarkt, bestaat geen overheidsmonopolie meer, onder meer outplacement, werving en selectie. Gelet op de nauwe verwevenheid van deze activiteiten met de arbeidsbemiddeling dringt een regulering zich op en lijkt het opentrekken van de arbeidsbemiddeling naar de privé-sector toe wenselijk.

De indiener onderstreept dat ook de Vlaamse regering steeds bijzonder veel zorg en aandacht besteedt aan deze problematiek. Dit blijkt o.m. uit de studieopdrachten die door mevrouw L. **Detiège**, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, n.a.v. het VESOC-overleg in 1993, werden gegeven aan de Vrije Universiteit Brussel over : „de juridische aspecten van de arbeidsbemiddeling in de federale, internationale en Europese context” en aan het HIVA, die een vergelijkende studie maakte inzake de demonopolisering van de arbeidsbemiddeling tussen België, Nederland en Groot-Brittannië.

Spreker stipt aan dat, op aandringen van verschillende leden van de Commissie, de Commissie op 13 januari besliste conform artikel 31 punt a) van het Reglement tot de organisatie van drie hoorzittingen teneinde een aantal deskundigen inzake arbeidsbemiddeling te horen, over de mogelijk implicaties van de demonopolisering van de openbare arbeidsbemiddeling.

Een eerste hoorzitting met de heer Y. Bostyn, administrateur-generaal van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding had plaats op 25 januari 1994. Nadien werd een tweede hoorzitting gehouden met Prof. dr. M. Stroobant (Vrije Universiteit Brussel), en mevrouw Katrien Neyt (Rijksuniversiteit Gent) op 8 februari 1994.

Op 9 februari 1994 werd tenslotte een hoorzitting georganiseerd met mevrouw Miet Lamberts en de heer Jan Denys (HIVA).

Het verslag over deze hoorzittingen werd namens de Commissie uitgebracht door de heer F. Dielens. (Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 2)

Na deze hoorzittingen werd tijdens de voortzetting in de algemene bespreking nagegaan in welke mate het voorliggende voorstel van decreet beantwoordt aan de tijdens deze hoorzittingen geformuleerde opmerkingen inzake de situering van het voorstel in het Belgisch wetgevend kader, de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het internationaal wetgevend kader.

Bij de afronding ervan, werden verschillende amendementen ingediend onder meer door de heren J. Laverge en L. Bril. De heer J. Laverge uit onder meer zijn bezorgdheid over een mogelijke discrepantie tussen het reeds door de minister bij de Vlaamse regering ingediende voorontwerp van decreet en het voorstel van decreet van de heer E. Schuermans C.S. Deze amendementen zijn opgenomen in Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 3.

Met betrekking tot deze amendementen merkt de minister echter op dat de draagwijdte ervan het juridisch kader van de ILO-conventie nr. 96 overstijgt.

Ook door de indiener van het voorstel worden amendementen ingediend (Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 4).

De indiener stipt hierbij aan dat de kern van de zaak erin bestaat een antwoord te geven op de vraag of de toepassing van de in artikel 5 van het IAO-verdrag nr. 96 opgenomen uitzonderingsregeling, juridisch-legistiek de meest geëigende techniek tot een gedeeltelijke demonopolisering van de openbare arbeidsbemiddeling is. De amendementen willen deze uitzonderingsregeling expliciet integreren in de tekst van het voorstel van decreet, teneinde te voorzien in een duidelijke afbakening van de algemene restricties, waarbinnen dit uitzonderingsregime zich blijvend dient te situeren.

De heer J. Laverge stelt vast dat de door de indiener ingediende amendementen (Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 4) een duidelijke afzwakking zijn van de draagwijdte van het voorliggende voorstel van decreet. De indiener is deze mening echter niet toegedaan en verduidelijkt dat deze amendementen de opname beogen van de in artikel 5 van het IAO-verdrag nr. 96 opgenomen uitzonderingsregeling in de tekst van het desbetreffende artikel van het decreet van 20 maart 1984 houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling.

Hij is voorstander om op basis van het advies van de sociale partners en op basis van het arbeidsmarktonderzoek, de beroepscategorieën te bepalen, waarvoor naast de VDAB, de mogelijkheid zou geboden worden een beroep te doen op private arbeidsbemiddeling.

Volgens de indiener mag de hierboven geschetste adviesprocedure waardoor de in de schoot van de sociale partners bestaande arbeidsmarktkennis kan gevaloriseerd worden, echter niet leiden tot immobilisme bij gebrek aan consensus.

De bevoegde minister moet in dit geval de mogelijkheid hebben om ten volle zijn verantwoordelijkheid op te nemen, om aan te duiden welke beroepscategorieën in aanmerking komen voor private arbeidsbemiddeling. De minister treedt deze zienswijze bij.

De minister verklaart voorts dat België nog steeds gebonden is door het IAO-verdrag nr. 96 dat niet eenzijdig kan worden opgezegd, zoals blijkt uit de tussen de minister en de IAO gevoerde briefwisseling.

Het verdrag nr. 96 is slechts herzienbaar na een termijn van tien jaar. Deze termijn verstreek in juni 1993. België is bijgevolg gebonden voor een nieuwe periode van tien jaar. Daarenboven heeft België eveneens een clause onderschreven, die de verschuiving tussen de bepalingen van verschillende hoofdstukken (al dan niet-obligatoire gedeelte van de conventie nr. 96) onmogelijk maakt, op het vlak van de openbare arbeidsbemiddeling. De enige juiste juridische basis om de thans reeds gedoogde uitzonderingen op de bemiddelingsactiviteiten die niet openbaar gebeuren, is artikel 5 van het IAO-verdrag nr. 96.

De minister stipt aan dat aanvankelijk aan de in artikel 5 van de ILO-conventie nr. 96 opgenomen uitzonderingsregeling een uitdovend karakter werd toegekend. Uit de praktijk bleek duidelijk dat dit geenszins het geval is. De minister verwijst hiervoor naar de hoorzittingen (Stuk 367 (1992-1993 - Nr. 2, blz. 43).

Verschillende ons omringende landen beroepen zich op het artikel 5 voor een verdere privatisering van de arbeidsbemiddeling. Ook door de jurisprudentie van het Hof van Justitie werd deze thesis bijgetreden.

De minister is **voorzitter** van een expliciete opname in de tekst van het voorstel van decreet, van de beroepscategorieën die voor private arbeidsbemiddeling in aanmerking komen. In dit geval dient het echter te gaan om die groepen van werknemers waarvoor de openbare bemiddelingsdienst kennelijk niet in staat is om voor bepaalde categorieën van werknemers, in bepaalde gevallen de bemiddeling optimaal te verzekeren.

Het amendement van de heer E. Schuermans op artikel 2 van het voorstel van decreet (Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 4), komt aan de opmerking van de minister tegemoet.

De minister stipt aan dat er vanuit de IAO tevens sterk wordt aangedrongen op een expliciete regeling van de erkenningsprocedure voor de arbeidsbemiddelingsbureaus naar privaatrecht. Slechts dan kan men zich beroepen op de uitzonderingsclausule van artikel 5 van het IAO-verdrag nr. 96.

De indiener van het voorstel verwijst naar artikel 2 van het voorstel van decreet, dat aan de zoëven door de minister geuite bekommernissen tegemoet komt. Volgens de heer E. Schuermans kan de erkenningsprocedure voor de arbeidsbemiddelingsbureaus naar privaatrecht op verschillende wijzen worden geregeld, onder meer via de expliciete opname van een erkenningsregeling voor de private arbeidsbemiddelingsbureaus in het voorliggende voorstel van decreet. Daarenboven kan de erkenningsregeling eveneens worden geregeld door middel van een wijziging van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest ten einde de erkenningsregeling uit te breiden. De indiener is voorzitter van deze laatste mogelijkheid, vermits dit de meest eenvoudige weg is om de erkenningsregeling in te voeren.

De indiener van het voorstel beaamt de noodzaak aan selectiecriteria ter zake. Een ordening in de diverse arbeidsmarkttechnieken op het vlak van de arbeidsbemiddeling is meer dan nodig.

Een lid stelt vast dat België geen gebruik maakte van de mogelijkheid tot opzegging van het IAO-verdrag nr. 96 na het verstrijken van de termijn van tien jaar. Nederland heeft dit wel gedaan, en was aldus in de mogelijkheid tot de opzegging van deel 11 van het Verdrag en de toetreding tot het minder stringente deel 111. Inzake een eventuele toetreding van België tot deel 111 van het Verdrag merkt het lid toch volledigheidshalve op dat een aantal bepalingen van dit deel 111 juridisch reeds zijn voorbijgestreefd. Enerzijds zijn deze bepalingen soms te strikt geformuleerd, en anderzijds vertonen ze op bepaalde vlakken ernstige leemten. De eventuele toetreding van België tot deel 111 is strikt juridisch onmogelijk en zelfs indien dit toch zou kunnen, zou dit problematisch zijn.

Hetzelfde lid merkt op dat, gelet op de vele controversen die ter zake reeds rezen, de problematiek van de defacto demopolisering van de openbare arbeidsbemiddeling, thans op de agenda van de Algemene Vergadering van de IAO is geplaatst, die zal plaatsvinden in mei-juni 1994. Het debat zal zeker uitmonden in een officieel rapport, op basis waarvan de nodige juridische conclusies kunnen worden getrokken.

Het lid verklaart dat, gelet op de niet-afronding van het debat, zowel op het interne forum (VESOC) als op het internationaal-rechtelijk forum (IAO) het aanbeveling verdient hiervan de resultaten af te wachten. Daarenboven worden ook in het kader van de Europese Unie en binnen het IAO verschillende initiatieven ter zake genomen.

Binnen deze internationale context zijn het vaak de best gestructureerde mogelijkheden die het pleit winnen en aldus hun stellingen ingang kunnen doen vinden. Een overhaaste regeling van deze complexe materie, met **internationaalrechtelijke** aspecten, door een decreet dient vermeden. Daarenboven zijn de werkgeversorganisaties slechts voorstander van een eerder beperkte markt voor commerciële arbeidsbemiddeling. De grote private arbeidsbemiddelingsbureaus daarentegen zijn wel vragende partij van een absoluut vrije concurrentie op de arbeidsmarkt inzake arbeidsbemiddeling. Het lid betreurt dit „bureaugericht” voorstel van decreet.

De indiener van het voorstel repliceert hierop als volgt. Binnen de IAO is er inderdaad reeds geruime tijd een tendens merkbaar tot wijziging van een aantal fundamentele beginselen inzake arbeidsbemiddeling. Spreker is er zich van bewust dat wijzigingen aan internationale verdragen tijd vergen. Daarom pleit hij om, zonder afbreuk te willen doen aan de bedachtzaamheid van internationale organisaties, toch voor een spoedige ordening in de diverse vormen van arbeidsbemiddeling die thans niet zijn gereguleerd. Hij beaamt dat het voorstel van decreet zeker niet is geïnspireerd door de verzuchtingen van de werkgeversorganisaties. Het betreft eerder een eerste aanzet in de ordening en reglementering van de arbeidsbemiddeling t.o.v. bepaalde groepen van werknemers. Vanuit de kringen van de sociale partners (werknemers- en werkgeversorganisaties) wordt reeds lang aangedrongen op een regeling op korte termijn van bepaalde activiteiten (o.m. headhunting, recruitment), in afwachting van een breder debat hierover. De indiener van het voorstel benadrukt dat dit voorstel van decreet niet „bureau-of cliënt-gericht” is.

De Minister repliceert op de opmerkingen van de verschillende leden als volgt.

Over de privatisering van de openbare arbeidsbemiddeling werd door de sociale partners reeds van gedachten gewisseld naar aanleiding van de Vlaamse Tewerkstellingsconferentie. Teneinde te komen tot een juistere standpuntbepaling, werd eveneens door de Vlaamse regering meerdere malen het ad-

vies ingewonnen van de Internationale Arbeidsorganisatie. Uit de met de IAO gevoerde briefwisseling blijkt duidelijk dat de ILO-conventie nr. 96 van kracht blijft tot het jaar 2002.

De minister doet voorlezing van een passus uit de brief van 11 april 1994 van de Service de l'Administration du Travail die luidt als volgt : „Tant que la Convention n° 96 reste ouverte à ratification, ses dispositions restent en vigueur pour tous les pays qui l'ont ratifiée.

Par ailleurs, il est exact de dire que la partie 11 de cette norme ne prévoyant pas la possibilité d'une transition à la partie III...”.

Hieruit blijkt duidelijk dat de draagwijdte van het voorstel van decreet zich dient in te passen binnen dit normerend kader. Toch dient er een voldoende ruime marge gelaten, voor de openbare arbeidsbemiddeling. De stelling van het IAO is duidelijk. De minister houdt een pleidooi om, mede gelet op de tendens tot privatisering van de arbeidsbemiddeling, de openbare sector niet stiefmoederlijk te behandelen of te veronachtzamen. Een dergelijke handelwijze zou neerkomen op een afroming van de beter bemiddelbaren door de private kantoren. De sector van de openbare arbeidsbemiddeling zou zich aldus noodgedwongen dienen te richten op de risicogroepen en de minder goed bemiddelbaren. Het zich richten van de VDAB op de beter bemiddelbaren is, volgens de minister, een onmisbaar element in het behoud van de sociale taakstelling van de VDAB.

De minister benadrukt vervolgens het complementaire karakter van de private arbeidsbemiddeling. Gelet op de diverse ontwikkelingen op de arbeidsmarkt inzake de arbeidsbemiddelingstechnieken, headhunting, delokalisatie van de arbeid, vergunningenstelsel en toezicht door de overheid, beklemtoont de minister dat niet langer mag gedraald worden met een adequate regeling.

De minister stelt vast dat voor deze diverse problemen, het voorliggende voorstel geen afdoende regelingen aanreikt. De minister deelt mede dat bij de Vlaamse regering thans een voorontwerp van decreet is neergelegd. Hierover dient nog het advies ingewonnen van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State. Voor deze adviesaanvraag werd de hoogdringendheid gevraagd. Ook het advies van de Sociaal-Economische Raad dient nog ingewonnen.

De minister stelt aan de Commissie voor om het voorliggende voorstel van decreet in samenhang met het ontwerp, eens het is ingediend, te behandelen. De minister dringt hierop aan, wijzend op de onvolledigheid van het voorontwerp van decreet. De minister belooft de tekst van het voorontwerp van decreet aan de commissieleden over te zenden, alsmede de brief van het ILO.

De indiener van het voorstel van decreet antwoordt op de bedenkingen van de minister als volgt.

Hij beaamt dat reeds geruime tijd geleden, ook reeds bij de indiening van zijn voorstel van decreet in het VESOC, over een mogelijke verdere privatisering van de openbare arbeidsbemiddeling van gedachten werd gewisseld. Hij stelt tevens vast dat er tussen het door de minister aangekondigde ontwerp van decreet en het voorstel een zeker parallellisme bestaat, onder meer door de toepassing van de in artikel 5 van het IAO-verdrag nr. 96, opgenomen uitzonderingsregeling, als juridisch instrument voor een gedeeltelijke demonopolisering van de openbare arbeidsbemiddeling.

De indiener dringt er bij de minister op aan om de ingediende amendementen (Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 4) te be-

studeren. De indiener kant zich niet tegen een verdere amendering van zijn voorstel van decreet door de Vlaamse regering teneinde bepaalde accenten te leggen en handhaaft zijn voorstel van decreet.

De indiener van het voorstel stelt dat hij niet aandringt om nu reeds de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet aan te vangen. Hij wenst echter dat de minister zou onderzoeken of de Vlaamse regering amendementen zal indienen op zijn voorstel van decreet.

De minister pleit eveneens voor een spoedige regelgeving van tal van initiatieven die zich thans ontwikkelen binnen de context van de arbeidsmarkt, op het vlak van de arbeidsbemiddeling. De minister herinnert eraan dat de draagwijdte van het voorontwerp van decreet echter ruimer is dan het voorstel van decreet.

Het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest, dat fungeert als één van de pijlers van het Vlaams bemiddelingsbeleid dient herzien, o.m. op het vlak van de uitoefening van het toezicht, het vergunningstelsel, plaatsing in het buitenland e.d.m. en een dergelijke herziening via de indiening van amendementen, acht de minister een legistiek en technisch-juridisch te omslachtige werkwijze.

De minister wenst geenszins bij de indiener van het voorstel aan te dringen tot de intrekking van zijn voorstel van decreet. Ook wil de minister geen obstructie voeren, noch de behandeling van het voorstel vertragen.

De minister stelt vast dat ook in het buitenland het debat van de demonopolisering van de openbare arbeidsbemiddeling zeer actueel is. Ter ondersteuning van het Vlaams bemiddelingsbeleid pleit de minister voor een versteviging van het openbaar bemiddelingsbeleid. Een verdere afkalving van het openbaar bemiddelingsbeleid zal slechts resulteren in een gerichtheid van de VDAB op de risicogroepen en de moeilijk bemiddelbaren. De minister betreurt dit indien er zich een dergelijke evolutie zou voordoen.

De voorzitter stelt aan de Commissie voor, om op het ogenblik dat het ontwerp is ingediend bij de Vlaamse Raad, het ontwerp en het voorstel van decreet gezamenlijk te behandelen.

Bij brief van 27 april 1994 heeft de Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden vervolgens de SERV om advies gevraagd over het voorontwerp van decreet tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest. Dit voorontwerp van decreet beoogt de invoering van een erkenningsregeling voor privaatrechtelijke bureaus voor arbeidsbemiddeling die tegen betaling activiteiten uitoefenen in het Vlaamse Gewest.

Op vraag van de Commissie wordt de tekst van het voorontwerp van decreet tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling en kopie van de briefwisseling met de IAO over de draagwijdte van de IAO-conventie nr. 96 aan de leden van de Commissie overgezonden.

Op 18 mei 1994 verzoekt de voorzitter van de Vlaamse Raad, op verzoek van de indiener van het voorstel van decreet, eveneens om het advies van de SERV.

De indiener fundeert deze adviesaanvraag op artikel 5 van het IAO-verdrag nr. 96, dat gewag maakt van een consultatie van de sociale partners.

Tussentijds werden door de heer E. Schuermans C.S. nog nieuwe amendementen ingediend (Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 5).

Gelet op de chronologie van de beide adviesaanvragen bracht de SERV op 8 juni 1994 een advies uit (Stuk 367 (1992-1993) - Nr. 6) over het voorontwerp van decreet van de Vlaamse regering, wat meteen een antwoord is op de adviesaanvraag van de voorzitter van de Vlaamse Raad van 18 mei 1994.

Het ontwerp van decreet tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest werd bij de Vlaamse Raad ingediend op 22 februari 1995.

3. Artikelsgewijze bespreking

Artikelen 1 tot 6

Bij deze artikelen worden geen bijzondere opmerkingen gemaakt.

Deze artikelen worden met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikel 7

Op dit artikel dient de heer Laverge een amendement in om paragraaf 3 weg te laten. Deze paragraaf bepaalt dat de erkenning wordt verleend telkens voor één jaar en pas na advies van de erkenningscommissie kan worden vernieuwd (zie Stuk 700 (1994-1995) - Nr. 2).

De indiener van het amendement acht deze regeling te omslachtig, duur en bureaucratisch. Zij ontmoedigt nodeloos het privé-initiatief.

De minister verwijst naar het IAO-verdrag. De **hernieuw-**bare erkenning voor een jaar is de maximale invulling van de voorschriften van dit verdrag.

De indiener van het amendement trekt zijn amendement in.

Ter stemming gelegd, wordt artikel 7 met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikel 8

De heer Laverge wil bij amendement enkele van de voorgestelde erkenningsvoorwaarden waaraan de arbeidsbureaus moeten beantwoorden weglaten (Stuk 700 (1994-1995) - Nr. 2). Vooreerst de criteria van professionele deskundigheid sub § 1, 8°. Hoe zal de Vlaamse regering deze meten ? Zal de lat zo hoog worden gelegd dat het privé-initiatief wordt gefnuikt ? Om dezelfde redenen verwerpt de heer Laverge de voorwaarden

- onder 17° : een samenwerkingsovereenkomst sluiten met de VDAB overeenkomstig voorwaarden bepaald door de Vlaamse regering ;

- onder 21° : het opstellen van een activiteitenverslag, eveneens beantwoordend aan de minimale vereisten vastgesteld door de Vlaamse regering ;

- onder 23" : het onderschrijven van een gedragscode opgesteld door de Vlaamse regering.

Met deze bepalingen dwingt de Vlaamse regering de private arbeidsbemiddelingsbureaus in een te eng keurslijf.

De minister stelt dat deze erkenningsvoorwaarden essentieel zijn voor de kwaliteitsbewaking. Van de private bemiddelingsbureaus mag toch minstens verwacht worden dat zij een grote professionele deskundigheid aan de dag leggen. Het opstellen van een activiteitenverslag en het onderschrijven van de gedragscode staan in functie van een eventuele verlenging van de erkenning. Vermits de openbare arbeidsbemiddeling primeert (zie Europese richtlijn en het internationale kader) moet de overheid waken voor de kwalitatief hoogstaande dienstverlening van de private arbeidsbemiddelingsbureaus. Overigens, aldus de minister, dringt de sector zelf aan op strenge waarborgen om mala fide bureaus geen kans te geven.

Ter stemming gelegd, worden beide amendementen verworpen met 2 stemmen voor en 8 stemmen tegen.

Op artikel 8, § 1, wordt eveneens een amendement ingediend door de heer E. Schuermans om voor de erkenningsvoorwaarden de vereiste sub 9 te wijzigen in die zin dat het privé-arbeidsbemiddelingsbureau wel banden mag onderhouden met een „uitzendbureau bedoeld in artikel 7, 1" van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers.“.

De heer Schuermans licht zijn amendement uitvoerig toe (zie verantwoording in het stuk 700 (1994-1995) - Nr. 2). Voor de outplacement-bureaus en de sociale secretariaten zou dit verbod wel van kracht blijven. De eerste, omwille van hun zeer specifieke vorm van begeleiding, de tweede omdat zij zich bezighouden met een taak die hun niet geschikt maakt om ook aan arbeidsbemiddeling te doen.

De redenen waarom, volgens de indiener van het amendement, wel banden tussen arbeidsbemiddelingsbureau en uitzendbureau moeten mogelijk zijn, zijn legio.

De strikte reglementering van de uitzendarbeid en van de erkenning van de uitzendbureaus enerzijds, en de strikte reglementering die thans voorligt in het ontwerp van decreet voor de private arbeidsbemiddelingsbureaus anderzijds, maakt dat de werkloze, werkzoekende of uitzendkracht zich steeds in een ondubbelzinnige situatie zal bevinden.

Het gevaar voor een „gesloten circuit" waarin een werknemer van het luik arbeidsbemiddeling zou worden doorgeschoven naar het luik uitzendarbeid of omgekeerd en dit tegen zijn wil is een denkbeeldig gevaar, aldus de indiener van het amendement.

Immers wie voor uitzendarbeid kiest, doet dit vaak welbewust en sluit nadien enkel uit vrije wil een contract van onbepaalde duur. Als de uitzendbureaus zodoende soms de facto aan arbeidsbemiddeling doen, dan is dit geenszins in het na-deel van de werknemer maar veeleer van het uitzendbureau zelf die een goede kracht ziet vertrekken.

De huidige regeling plaatst een formeel beschot tussen het uitzendbureau en het arbeidsbemiddelingsbureau. In de praktijk gaat het ene soms samen met het andere. Een dubbele erkenning met controle op de naleving van de voorgeschreven erkenningsvoorwaarden biedt de werknemer/werkzoekende meer garanties dan een blind verbod dat een arbeidsbemiddelingsbureau geen quasi exclusieve band mag hebben met een uitzendbureau.

De indiener pleit voor het behoud van wat hij het „organisch” verband tussen arbeidsbemiddeling en uitzendarbeid noemt.

De minister wijst erop dat de overkoepelende instanties in deze aangelegenheid geen eenduidig standpunt innamen. Hij zelf is er ook niet van overtuigd dat het belang van zowel de werkgever als van de werknemer gediend wordt door een onduidelijke afbakening tussen uitzendarbeid en arbeidsbemiddeling. Een misbruik zou erin kunnen bestaan dat men voor een werkzoekende „bemiddelt” door hem eerst „als uitzendkracht te testen”. Voor de werkgevers is dit allicht een goede zaak, voor de werkzoekende niet.

Verschillende leden doen opmerken dat men toch niet uit het oog mag verliezen dat de interimarbeid een groeimarkt is en uit onze economie niet meer weg te denken als element van flexibele arbeid. Ook goed werkende VDAB-kantoren spelen in op de markt, kennen de noden en houden nauw contact met het bedrijfsleven dat hen vraagt geschikte werkzoekenden te sturen.

Een ander lid heeft ervaren dat interim-arbeid de werknemer niet beschermt. Deze heeft vaak na herhaalde uitzendopdrachten geen perspectief op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur.

Als de uitzendbureaus nu ook arbeidsbemiddeling tegen betaling kunnen verrichten, zullen deze zich nog agressiever opstellen op de markt. Dit zal ten koste gaan van de VDAB-werking en de bescherming van de werkzoekende. De „moeilijke bemiddelbaren” zullen door de privé-sector zeker niet worden aangezocht en verzorgd.

Een lid treedt de visie van de indiener van het amendement bij. De uitzendkantoren hebben toch geen belang bij het „plaatsen” van hun goede uitzendkrachten. Indien zij het toch doen is dit in het belang van de uitzendkracht die voor een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur een betere bescherming geniet.

De minister herhaalt dat het gevaar precies schuilt in het omgekeerde, namelijk dat men de werkzoekende kunstmatig in kortlopende contracten houdt.

De verslaggever wenst nadere informatie over de schaal die zal worden gehanteerd bij de erkenningsregeling.

De minister verduidelijkt dit als volgt.

De minister merkt op dat de voorwaarde inzake de vaststelling van de schalen voortvloeit uit artikel 5 van het IAO-verdrag nr. 96 en dus onverminderd van toepassing is.

De minister is evenwel van mening dat de invulling van deze voorwaarde kan gebeuren door overlegging van een door de sector voorgestelde schaal, die bestaat uit de opgave van een aantal parameters voor de kostprijsberekening ondermeer met betrekking tot de moeilijkheidsgraad van de vacature, de beoogde doelgroep, de tijdsduur van de vacature en de inzet van bepaalde wervings- en selectietechnieken.

De heer E. Schuermans trekt zijn amendement op artikel 8, § 1, 9° in.

Ter stemming gelegd, wordt artikel 8 aangenomen met 8 stemmen tegen 2.

Artikelen 9 en 10

Bij deze artikelen worden geen bijzondere opmerkingen gemaakt.

Ter stemming gelegd, worden deze artikelen met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikel 11

De commissie corrigeert in § 4 de verkeerde verwijzing naar artikel 18. Het gaat immers om de ambtenaren die krachtens artikel 19 met het toezicht op de uitvoering van het decreet zijn gelast.

Het aldus gecorrigeerde artikel wordt met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikel 12

Dit artikel bepaalt dat de exploitant van een bemiddelingsbureau wiens erkenning wordt ingetrokken, geen nieuwe erkenning meer kan krijgen. De heer Laverge wenst dit artikel dat zijns inziens te drastisch is, te doen schrappen. Hij dient hiertoe een amendement in (Stuk 700 (1994-1995) - Nr. 2). Het kan niet zijn dat een kleine nalatigheid, die verlies van erkenning voor gevolg heeft een individu in de toekomst uitsluit van enige activiteit als exploitant van een arbeidsbemiddelingsbureau.

De minister verwijst andermaal naar het IAO-verdrag dat voorziet in deze sanctie bij overtreding ervan.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement verworpen met 2 stemmen voor en 8 stemmen tegen.

Artikel 12 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 2.

Artikel 13

Bij dit artikel worden geen bijzondere opmerkingen gemaakt.

Ter stemming gelegd, wordt artikel 13 met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikel 14

De heer Laverge wenst bij amendement (Stuk 700 (1994-1995) - Nr. 2) het eerste lid van dit artikel weg te laten. Hij acht de verplichting om de rechten van de werkzoekende aan de gegadigden te overhandigen of aan te plakken eens te meer een te vergaande betuttelende maatregel. Hij vraagt zich trouwens af of de VDAB zich eveneens houdt aan deze verplichting.

De minister verwijst naar het bij decreet bekrachtigde charter van de werkzoekende waarin deze verplichting is opgenomen en vraagt het amendement te verwerpen.

Het amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor en 8 stemmen tegen.

Ter stemming gelegd, wordt artikel 14 aangenomen met 8 stemmen tegen 2.

Artikelen 15 tot 27

Deze artikelen worden zonder opmerkingen met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikel 28

Op dit artikel ligt een amendement voor van de heer E. Schuermans om dit artikel weg te laten (Stuk 700 (1994-1995) - Nr. 2). Dit is het logisch gevolg van de indiening van zijn amendement op artikel 8, § 1, 9°.

De indiener van het amendement trekt ook dit amendement in, ingevolge de eerdere intrekking van het amendement op artikel 8, § 1, 9°.

Ter stemming gelegd, wordt artikel 28 met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikel 29

Dit artikel wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikelen 30 en 31

De verslaggever is niet zo gelukkig met het feit dat de Vlaamse regering de datum bepaalt waarop dit decreet in werking treedt. Hij prefereert een vaste datum voor de duidelijkheid.

De minister verwijst naar het advies van de Raad van State (Stuk 700 (1994-1995) - Nr. 1, blz. 66) dat precies omwille van de rechtszekerheid duidelijkheid voorschrijft omtrent de toepasselijkheid van de uitvoeringsbesluiten. Daarom is het nodig dat de Vlaamse regering de nieuwe uitvoeringsbesluiten van het voorliggende ontwerp van decreet coördineert met de toepasselijkheid van het bestaande en thans geldende koninklijk besluit van 28 november 1975. De Raad suggereert daarom als datum voor de inwerkingtreding in artikel 31 : „De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt”.

Ter stemming gelegd, worden artikelen 30 en 31 met 10 stemmen unaniem aangenomen.

4. Eindstemming

Het gehele ontwerp wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 2.

De verslaggever,

E. SCHUERMAN

De voorzitter,

J. LAVERGE

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**HOOFDSTUK 1**

Inleidende bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder:

1" arbeidsbemiddeling tegen betaling : het geheel van activiteiten, uitgeoefend door een tussenpersoon, dat erop gericht is werkzoekenden bij te staan bij het zoeken van een nieuwe tewerkstelling of werkgevers bij het zoeken van arbeidskrachten, en met het doel hetzij een rechtstreeks of onrechtstreeks materieel voordeel te bekomen van de werknemer, de werkgever of beiden, hetzij, zonder daarbij een materieel voordeel na te streven, van deze personen of van één van hen een bijdrage, toelatings- of inschrijvingsgeld of enige vergoeding te bekomen voor het optreden ;

2" de minister : de Vlaamse minister die het tewerkstellingsbeleid onder zijn bevoegdheid heeft ;

3" de erkenningscommissie : de commissie ingesteld bij artikel 18 van dit decreet ;

4" het bureau : de rechtspersoon of de natuurlijke persoon die, onder welke naam dan ook, activiteiten in de zin van 1° uitoefent.

HOOFDSTUK 11

Algemene beginselen

Artikel 3

Dit decreet is niet van toepassing op werkaanbiedingen die worden bekendgemaakt in kranten of publicaties of door middel van auditieve of visuele media, tenzij de betrokken media als uitsluitend of hoofddoel hebben op te treden als tussenpersoon in de zin van artikel 2, 1". Het decreet is evenmin van toepassing op de bureaus die uitsluitend onder de toepassing vallen van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest.

Dit decreet is niet van toepassing op de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding.

Artikel 4

De exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling is verboden.

Onder de voorwaarden bepaald in dit decreet is de exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling toegelaten voor de categorieën van personen waarvoor de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling kennelijk niet in staat is aan de vraag naar arbeidsbemiddeling op een doelmatige wijze te voldoen.

Artikel 5

Na advies of op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen bepaalt de Vlaamse regering de categorieën van personen bedoeld in artikel 4, tweede lid.

Artikel 6

Zonder voorafgaande erkenning mag niemand een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling voor de in artikel 5 bedoelde categorieën exploiteren, noch met het oog op de exploitatie ervan, adverteren of reclame maken.

HOOFDSTUK 111

Erkenningsregeling

AFDELING 1

Erkenning

Artikel 7

§ 1. De Vlaamse regering bepaalt de procedure inzake de aanvraag van de erkenning en de hernieuwing ervan.

§ 2. De erkenning wordt verleend door de minister na advies van de erkenningscommissie.

Wanneer het advies niet binnen de door de Vlaamse regering vast te stellen termijn wordt verleend, kan de minister een beslissing nemen. Deze beslissing dient met redenen te worden omkleed en vermeldt voor welke categorieën van personen de erkenning geldt.

Wanneer de minister afwijkt van het advies, dient hij in zijn beslissing de redenen aan te geven voor die afwijking.

§ 3. De erkenning wordt verleend voor een periode van één jaar en is hernieuwbaar na advies van de erkenningscommissie.

§ 4. De verleende erkenning is niet voor overdracht vatbaar.

§ 5. Overeenkomstig de nadere regelen die de Vlaamse regering bepaalt, kan de minister, na advies van de erkenningscommissie, een termijn bepalen waarbinnen het bureau effectief gebruik moet maken van de erkenning.

Artikel 8

§ 1. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° regelmatig opgericht zijn in de vorm van een handelsvennootschap of een vereniging zonder winstgevend doel waarvan, blijkens de statuten, de activiteit bestaat uit het exploiteren van een bureau ; indien het een natuurlijk persoon betreft, moet deze persoon de burgerrechten en politieke rechten genieten ;

2° niet in staat van faillissement of in staat van kennelijk onvermogen verkeren, noch het voorwerp uitmaken van een procedure tot faillietverklaring, noch een gerechtelijk akkoord hebben aangevraagd of verkregen ;

3" onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben aan wie het uitoefenen van dergelijke functies is verboden krachtens het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 waarbij aan bepaalde veroordeelden en aan de gefailleerden verbod wordt opgelegd bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen en waarbij aan de rechtbanken van koophandel de bevoegdheid wordt toegekend dergelijk verbod uit te spreken ;

4° onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing van de erkenning, aansprakelijk gesteld zijn voor de verbintenissen of schulden van een gefailleerde vennootschap, bij toepassing van de artikelen 35, 6°, 63ter, 123, tweede lid, 7°, of 133bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen ;

5" onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing van de erkenning, herhaaldelijk of op een ernstige wijze in overtreding zijn geweest op het gebied van de fiscale verplichtingen, de sociale verplichtingen of de wettelijke en reglementaire bepalingen met betrekking tot de exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling ;

6" onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben aan wie de burgerrechten en politieke rechten zijn ontnomen

7" voldoen aan de verplichtingen die de sociale en de fiscale wetgeving opleggen ;

8" beantwoorden aan de criteria van professionele deskundigheid die door de Vlaamse regering worden vastgesteld ,

9" in zijn werking geen banden van exclusieve of overwegende aard onderhouden met hetzij een uitzendbureau bedoeld in artikel 7, 1° van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, hetzij een outplacement-bureau bedoeld in artikel 2, 4° van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest, hetzij een sociaal secretariaat bedoeld in artikel 44 van het K.B. van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders ;

10" zich ertoe verbinden de persoonlijke levenssfeer van de werkzoekende te eerbiedigen en de gegevens die tot de persoonlijke levenssfeer behoren, enkel te gebruiken met toestemming en in het belang van de werkzoekende in het kader van zijn professionele inschakeling en met inachtneming van de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens ;

11" zich ertoe verbinden elke informatie over de opdrachtgevende werkgever enkel te gebruiken binnen het kader van de in artikel 2, 1° bedoelde activiteiten ;

12° zich ertoe verbinden inzage te verlenen aan de personen bedoeld in 10° en 11° betreffende de over hen opgeslagen gegevens en hen, op hun verzoek, na beëindiging van de opdracht hun dossier terug te geven ;

13° zich ertoe verbinden de personen bedoeld in 10° en 11° op een objectieve, respectvolle en niet-discriminerende wijze te behandelen ;

14° zich ertoe verbinden onder geen beding enige vergoeding van de werkzoekende te vragen of te aanvaarden ;

15° zich ertoe verbinden niet in de plaats te treden van de opdrachtgevende werkgever bij de aanwervingsbeslissing, de onderhandelingen daaromtrent of diens personeelsbeleid ;

16° zich ertoe verbinden enkel beloning en kosten in rekening te brengen volgens een schaal overlegd aan en goedgekeurd door de Vlaamse regering ;

17° zich ertoe verbinden een samenwerkingsovereenkomst te sluiten met de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding overeenkomstig de voorwaarden en modaliteiten bepaald door de Vlaamse regering na advies van het **beheerscomité** van deze Dienst ;

18° zich ertoe verbinden geen activiteiten in de zin van artikel 2, 1° uit te oefenen voor zover deze activiteiten verband houden met een staking, uitsluiting of een schorsing van de arbeidsovereenkomst bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten ;

19° zich ertoe verbinden de gegevens bij te houden met betrekking tot de vacatures waarvoor activiteiten in de zin van artikel 2, 1° worden uitgeoefend alsook met betrekking tot de in artikel 16 bedoelde activiteiten ;

20° zich ertoe verbinden geen activiteiten in de zin van artikel 2, 1° uit te oefenen wanneer deze activiteiten leiden tot een tewerkstelling die strijdig is met de openbare orde of waarvan het bureau duidelijk kan vaststellen dat zij een inbreuk inhouden op de sociale of fiscale wetgeving ;

21° zich ertoe verbinden aan de minister en de erkenningscommissie een activiteitenverslag te bezorgen waarvan de minimuminhoud en de periodiciteit wordt bepaald door de Vlaamse regering ;

22° geen activiteiten uitoefenen die verboden zijn krachtens het Verdrag nr. 9 op de arbeidsbemiddeling van de zeelieden aangenomen op 10 juli 1920 door de Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie en goedgekeurd bij de wet van 6 september 1924 ;

23° de gedragscode onderschrijven waarvan de inhoud wordt vastgelegd door de Vlaamse regering op eensluidend advies van de erkenningscommissie.

Na advies of op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen kan de Vlaamse regering specifieke voorwaarden bepalen voor bepaalde categorieën van personen waarvoor activiteiten in de zin van artikel 2, 1° kunnen worden uitgeoefend.

§ 2. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest of het Waalse Gewest heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, aantonen dat het in zijn gewest aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in § 1 voldoet.

Indien de erkenningscommissie tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan zij de minister adviseren een deel of het geheel van de voorwaarden op te leggen zoals bepaald in § 1.

§ 3. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een buitenlands bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel binnen de Europese Gemeenschap heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, aantonen dat het in zijn land aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in § 1 voldoet.

Indien de erkenningscommissie tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan zij de minister adviseren een deel of het geheel van de voorwaarden op te leggen zoals bepaald in § 1.

§ 4. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel buiten de Europese Gemeenschap heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, voldoen aan de voorwaarden vermeld in § 1.

Het moet daarenboven het bewijs leveren dat het in het land van herkomst activiteiten in de zin van artikel 2, 1° uitoefent.

Artikel 9

Het bureau dat een erkenning of een hernieuwing ervan aanvraagt, deelt de naam mee van de natuurlijke personen met woon- of verblijfplaats in België die gemachtigd zijn het bureau tegenover derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen.

Artikel 10

De Vlaamse regering bepaalt welke documenten en bewijsstukken het bureau bij de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing ervan moet voegen.

Het bureau moet aan de erkenningscommissie alle bijkomende documenten, stukken en inlichtingen verstrekken die zij nodig acht om na te gaan of de erkenningsvoorwaarden vervuld zijn.

Indien een lid van de erkenningscommissie of het bureau erom verzoekt wordt dit laatste gehoord.

AFDELING 11

Intrekking of schorsing van de erkenning

Artikel 11

§ 1. De minister kan, na advies van de erkenningscommissie, de erkenning intrekken of schorsen voor de termijn die hij bepaalt wanneer :

1° het bureau de erkenningsvoorwaarden niet meer vervult ;

2° het bureau de bepalingen van dit decreet overtreedt ;

3° de aanvrager of de personen bedoeld in artikel 8, § 1, 2° en 4°, tijdens de geldigheidsduur van de erkenning een onherroepelijke veroordeling hebben opgelopen wegens valsheid in geschrifte, gebruik van valse geschriften of wegens

misdaden en wanbedrijven, bepaald bij de titels VII en IX van boek 11 van het Strafwetboek, alsmede wegens één van de inbreuken bepaald bij artikel 20 van dit decreet ;

4° de erkenning verleend werd op grond van verklaringen die vals, onvolledig of onjuist worden bevonden ;

5° het bureau plaatsingen heeft verricht in samenwerking met Belgische of buitenlandse bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling die niet over een geldige erkenning beschikken ;

6° het bureau dat de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten overtreedt ;

7° het bureau als voorwaarde voor de plaatsing, de verplichting oplegt aankopen of uitgaven te doen in een drankgelegenheid, een hotel of een logement of in enig andere handelszaak of onderneming ;

8° het bureau als voorwaarde stelt dat de geplaatste personen het bij iedere nieuwe indiensttreding zal laten optreden ;

9° het bureau toelaat dat in het bureau activiteiten worden uitgeoefend door personen wier erkenning werd ingetrokken.

De minister dient zijn beslissing met redenen te omkleden.

Wanneer de erkenningscommissie een eenparig advies uitbrengt, dient de minister dit advies te volgen. Ingeval van een niet-eenparig advies beslist de minister en deelt hij zijn beslissing mee aan de erkenningscommissie.

Het betrokken bureau wordt vooraf gehoord door de erkenningscommissie of ten minste daartoe behoorlijk opgeroepen.

§ 2. In geval het bureau niet langer aan de erkenningsvoorwaarden voldoet kan de minister, hetzij op het verzoek van een gewone meerderheid van de erkenningscommissie, hetzij op eenparig verzoek van de werkgeversvertegenwoordigers of de werknemersvertegenwoordigers in de erkenningscommissie, de lopende erkenning vervangen door een erkenning voor de duur van zes maanden tijdens welke het bureau het bewijs moet leveren dat opnieuw voldaan wordt aan de voorwaarden van artikel 8.

§ 3. De minister kan, na advies van de erkenningscommissie, de termijn van de schorsing verminderen met inachtneming van het bepaalde in § 1, derde lid.

§ 4. De erkenningscommissie kan de feiten die haar ter kennis komen en die wijzen op overtredingen of tekortkomingen zoals bedoeld in § 1, ter kennis brengen van de minister die de ambtenaren en beambten, aangewezen krachtens artikel 19 met een onderzoek belast.

§ 5. De in § 4 bedoelde ambtenaren en beambten stellen de erkenningscommissie in kennis van alle waarschuwingen, termijnen en processen-verbaal bedoeld in artikel 19, § 3.

Artikel 12

Iedere exploitant van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling wiens erkenning wordt ingetrokken, kan geen nieuwe erkenning meer krijgen.

Artikel 13

In geval van definitieve stopzetting van de in dit decreet bedoelde activiteit door het bureau wordt de erkenning geschrapt.

AFDELING 111

Werkingsregelen

Artikel 14

Het bureau is ertoe gehouden een tekst waarin de rechten van de werkzoekende en de werkgever worden uiteengezet, te overhandigen aan de gegadigden of in extenso aan te plakken in de voor het publiek toegankelijke lokalen van het bureau op de plaats waar hij het best kan worden gelezen. De inhoud van deze tekst wordt vastgesteld door de minister na advies van de erkenningscommissie.

Het bureau is er eveneens toe gehouden in zijn briefwisseling melding te maken van het erkenningsnummer en de erkende activiteit.

Artikel 15

Het bureau mag in geen geval in een drankgelegenheid of in een aanhorigheid van een dergelijke gelegenheid worden gevestigd.

Zo het bureau gevestigd is in een handelshuis moet het zonder toedoen van de handelaar of diens aangestelde toegankelijk zijn langs een afzonderlijke ingang.

Artikel 16

Het bureau mag werkzoekenden in het buitenland werven of plaatsen op voorwaarde dat de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten wordt nageleefd.

Artikel 17

Het bureau is ertoe gehouden de minister en de erkenningscommissie in kennis te stellen van :

1° de wijzigingen aangebracht in de oprichtingsakte, de statuten of de lijst van bestuurders, zaakvoerders of lasthebbers ;

2° de wijzigingen betreffende de naam van de natuurlijke personen bedoeld in artikel 9 ;

3° de stopzetting van de in dit decreet bedoelde activiteit.

AFDELING IV

Erkeningscommissie inzake arbeidsbemiddeling

Artikel 18

§ 1. In de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen wordt een commissie voor de erkenning van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling opgericht.

De erkenningscommissie dient de minister van advies omtrent de erkenning, de hernieuwing, de schorsing of de intrekking van de erkenning.

§ 2. De erkenningscommissie is samengesteld uit :

1° een voorzitter ;

2° een gelijk aantal vertegenwoordigers van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties ;

3° twee deskundigen die onafhankelijk staan tegenover enerzijds de organisaties die in de erkenningscommissie vertegenwoordigd zijn en anderzijds de bureaus bedoeld in dit decreet en waarvan tenminste één houder is van het diploma van doctor of licentiaat in de psychologie ;

4° twee ambtenaren van het Departement Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter wordt gekozen onder de leden van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen. Er bestaat een wisselend voorzitterschap tussen de leden die de werkgevers- en de werknemersorganisaties vertegenwoordigen. Bij afwezigheid van de voorzitter neemt een lid van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen het voorzitterschap over.

De leden van de erkenningscommissie worden door de Vlaamse regering benoemd. Deze bepaalt tevens de nadere regelen betreffende de samenstelling en de werkwijze van de commissie.

Alleen de in het eerste lid, 2° genoemde leden zijn stemgerechtigd.

§ 3. Er is onverenigbaarheid tussen het mandaat van lid van de erkenningscommissie en de hoedanigheid van bestuurder, zaakvoerder, lasthebber of aangestelde van de in dit decreet beoogde bureaus.

§ 4. Op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en mits beslissing van de minister kan de erkenningscommissie bedoeld in artikel 10 van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest, belast worden met de taken van de commissie bedoeld in artikel 2, 3°.

HOOFDSTUK IV

Toezicht

Artikel 19

§ 1. Onverminderd de plichten van de officieren van de gerechtelijke politie houden de door de minister aangewezen ambtenaren en beambten toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§ 2. De in § 1 bedoelde ambtenaren mogen bij uitoefening van hun opdracht :

1° tussen 5 en 21 uur zonder voorafgaande verwittiging vrij binnentreden in alle lokalen, woonruimtes uitgezonderd, waarvan zij redelijkerwijze kunnen vermoeden dat ze aan hun toezicht onderworpen zijn ;

2° tussen 21 en 5 uur met voorafgaande toestemming van de rechter in de politierechtbank binnentreden in de in 1 bedoelde lokalen, woonruimtes uitgezonderd, voor zover er

redenen zijn om te veronderstellen dat er inbreuken gepleegd zijn op de reglementering waarop zij toezicht uitoefenen ;

3° een onderzoek, een controle of een enquête instellen alsmede alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan werkelijk worden nageleefd, inzonderheid :

a) hetzij alleen, hetzij samen de persoon die het bureau exploiteert, zijn aangestelden of lasthebbers, alsook de werkzoekenden of de werkgevers die een beroep hebben gedaan op het bureau, ondervragen over alle feiten die nuttig zijn voor de uitoefening van het toezicht ;

b) zich zonder verplaatsing alle documenten en stukken doen voorleggen die bij dit decreet zijn voorgeschreven of uittreksels ervan opmaken ;

c) inzage hebben en een afschrift nemen van alle documenten en stukken die zij voor het volbrengen van hun opdracht nodig achten ;

d) tegen ontvangstbewijs alle documenten en stukken in beslag nemen die het mogelijk maken een inbreuk vast te stellen ;

4° de aanplak gelasten van de bescheiden die krachtens dit decreet moeten worden aangeplakt.

§ 3. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten hebben het recht waarschuwingen te geven, de overtreder een termijn toe te kennen om zich in orde te stellen en processen-verbaal te maken die bewijslast hebben tot het tegendeel is bewezen.

Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder worden gebracht binnen een termijn van zeven dagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 4. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten kunnen, in de uitoefening van hun ambt, de bijstand van de gemeentepolitie en de rijkswacht vorderen.

HOOFDSTUK V

Strafbepalingen

Artikel 20

Onverminderd de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van 100 tot 5.000 frank of met één van deze straffen alleen :

1° hij die een bureau exploiteert zonder regelmatige erkenning, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers ;

2° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die commissieloon, bijdragen, toelatings- of inschrijvingsgelden of vergoedingen vorderen of innen, buiten de door dit decreet bepaalde perken ;

3° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die het krachtens dit decreet geregelde toezicht verhinderen ;

4° ieder persoon die wetens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning.

Artikel 21

Ingeval van herhaling kan de straf bedoeld in artikel 20 op het dubbel van het maximum worden gebracht.

Artikel 22

De exploitant van het bureau, al dan niet houder van een erkenning, is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboetes waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld.

Artikel 23

Alle bepalingen van boek 1 van het Strafwetboek, uitgezonderd hoofdstuk V, maar met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de bij dit decreet vastgestelde overtredingen.

In geval van herhaling zal artikel 85 van het Strafwetboek evenwel niet van toepassing zijn.

Artikel 24

De publieke rechtsvordering wegens overtreding van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbesluiten ervan verjaart door verloop van drie jaren na het feit waaruit de vordering is ontstaan.

HOOFDSTUK VI

Slotbepalingen

Artikel 25

De wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk ingeval van inbreuk op sommige sociale wetten, is van toepassing op al wie in het Vlaams Gewest een bureau exploiteert zonder regelmatige erkenning in de zin van artikel 6 van dit decreet en de werkgever die wettens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning.

Het bedrag van de administratieve geldboete is gelijk aan het bedrag vermeld in artikel 1 van de wet en wordt vermenigvuldigd overeenkomstig artikel 11 van de wet.

Artikel 26

Artikel 23 van het decreet van 20 maart 1984 houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling wordt opgeheven.

Artikel 27

Artikel 6, § 1, 11° van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest wordt vervangen door de volgende bepaling :

„11° indien het een outplacementbureau betreft, geen activiteiten uitoefenen die betrekking hebben op de arbeidsbemiddeling tegen betaling zoals bedoeld in het decreet van [...]

tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest”.

Artikel 28

Artikel 5, § 1 van het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest wordt aangevuld als volgt :

„10° geen activiteiten uitoefenen die betrekking hebben op de arbeidsbemiddeling tegen betaling zoals bedoeld in het decreet van [...] tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest”.

Artikel 29

Het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling wordt, wat het Vlaamse Gewest betreft, opgeheven op een door de Vlaamse regering te bepalen datum.

Artikel 30

De erkenning verleend met toepassing van het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling, blijft gelden mits het betrokken bureau binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, een aanvraag tot erkenning indient.

Tot over deze aanvraag is beslist, blijft de lopende erkenning gelden.

Tijdens deze overgangsperiode blijft het bureau onderworpen aan de bepalingen van voormeld koninklijk besluit van 28 november 1975.

Artikel 31

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.
